

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

S. Onuphrij Eremitæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

ma illius vitæ consuetudinem morti sanctissimæ
obitæ, & multis signis illustratæ, facillimè respon-
disse.

VITA S. ONVPHRII EREMITAE, EX
ea, que est à Paphnutio Anachoreta conscripta.

12. Iunii.

Qvodam die incredibili desyderio interio-
rem solitudinem penetrandi ad census, iuue-
ni in quadam spelunca impressum hominis
vestigium: quo viso magnâ in spem adductus sum
aliquem ibi sanctitate admirabilè latitare. Cumq;
integro ibi die hominis egressum vel aduentû præ-
stolarer, ecce à longè inter bubalorum gregem vi-
di quendam veste nudum pilis autem toto corpore
tectum. Qui vt primùm me conspexit, ratus spiri-
tum esse, constitit: ego verò eam opinionè illi adi-
mens vt me ad cellulâ suâ perduceret enixè rogavi.

Ermita in-
ter Bubalos.

Fecit hoc perquam libenter & me instante totius
vitæ suæ seriem in vasta illa eremo transactam nar-
rauit. quam ad aliorum vitæ uitam & profectum abs-
re non erit explicare: Is itaq; non sine lachrymis &
crebro singultu dæmonis fraudem in quam miserè
impulsus fuerat pandebat. Cùm enim ex Thebaidis
cœnobio maioris perfectionis studio in eam soli-
tudinem concessisset, quædam religiosæ vitæ foe-
mina paulò post eò venit, cuius ille miser amore
inflammatus turpi se libidine contaminauit: &
menses admodum sex in eo scelere permanfit. Po-
st eâ verò singulari Dei Beneficio è tantis men-
tis tenebris ereptus commissum facinus agnoscere
acerbissimeque lamentari cœpit: ac protinùs ab
impure se mulieris conspectu subducens in vastam
illam solitudinem & horridam sanè speluncâ con-
fugit. Ibi verò cùm rerum omnium indigus digeret

¶gg 4 nihil.

Diuinitus
secur eius
curatur.

Timotheus
scemita

Onuphrij
forma terri-
bilis pro-
pter vitæ a-
spexitatem.

nihilque, præter vnā palmam quæ tenuem ei vi-
ctum suppeditabat, inueniret, cœpit acerbissimis
iecoris doloribus conflictari: prorsus vt iam iam
mortis aculeo se configendum putaret. Cumque
abiecta spe vitæ prostratus iaceret, subito vir
quidam insigni ornatu decorus astitit, qui ma-
nus suæ contractu languorem depulit & integras
sanè corporis vires restituit dicens: Ecce iam
sanitati restitutus es: vide ne deinceps aliqua te
peccati contagione macules, sed quod reliquum
est vitæ, id strenuè in Dei seruitio expendas. Hæc
mihi Timotheus (hoc namque viro illi sanctissi-
mo nomen erat) cùm narraret, ego quasi facibus
quibusdam accensus eandem cum illo societatem
vitæ expetij: sed illo dehortante ac dicente maio-
res dæmonum insultus esse, quam à me superari
vt possint mœstus acquieui: eiusque munitus be-
nedictione eandem solitudinem laicius peragrarè
cœpi.

Cumque septemdecim dierum iter in magnis
angustijs & frequenti mortis periculo confecis-
sem, vidi procul virum venientem aspectu val-
de terribilem, hirsutum pilis, eisque toto corpore
instar feræ tectum. Erat veste nudatus, lumbos
herbarum folia velabant. Aspectus eius tantum
mihi terrorem incusserat, vt homicidam eum exi-
stimarem; quare concito gradu montis cacumen
conscendi, illo interim anhelò spiritu subsequen-
te, & clamante, vt eius me conspectui sisterem
& sermones conferrem. Parui tandem, ac cog-
nita protinus viri sanctitate, humi ad eius pe-
des me abieci enixè contendens vt vitæ suæ ratio-
nem ac seriem panderet. Confedimus pariter,
ac pi-

ac primū debitis Deo laudibus persolutis, sic ex-
 orsus est: Quid est quod me serue Dei & Sancto-
 rum amice ita fugeres? Homo sum, nec quicquam
 à me humani alienū puto. Sexagesimus iam annus Sexaginta
 annis nul-
 lum vidit
 hominem.
 agitur, ex quo in hac vasta eremo me Deo conse-
 craui, quo tempore hominem omninò nullum, te
 solo excepto, videre merui. Cū enim antea in
 cenobio in vrbe Hermopoli Thebarum degerem,
 & multa de admiranda sanctitate Eliæ & Præcur-
 soris Christi eorumque vita planè cælesti, quam in
 eremo Angelicæ puritati conformem duxerāt, au-
 ditione perciperem, idem institutum vehementer
 emulari cœpi: actandem Christi gratia adiutus è
 cenobio in hanc solitudinem Angelo duce cōmi-
 graui. Hæc ego cū audirè gausus plurimū ro-
 gaui vt si quos confictus cum aduersario subiisset,
 narraret. Tum ille ingemiscens: Mi pater, inquit,
 labores quos primo ingressu sustinui nullis verbis
 explicari possunt. Sed cū maxima corū mole op-
 pressus diuino auxilio me planè destitutum puta-
 tem, tūm plerunque splendor diuinæ bonitatis in
 horrendis tenebris emicabat, qui pulsa desperatio-
 nis caligine, incredibilem animo tranquillitatem
 inferebat. Cū autem extrema inedia exhaustus
 nihil haberem quo languentem naturam roborar-
 em, Angelus Domini quotidianum mihi alimen-
 tum suppeditabat: prorsus vt tanta Dei bonitate
 mihi sic consolatus, nullas deinde afflictiones for-
 midarem. Iam enim re ipsa cognoueram Christi
 seruis nihil omninò, nō modò quæ ad necessitatem,
 sed & quæ ad voluptatem faciunt, vnquam deesse,
 exultabam itaque die nocteque in tantæ Dei erga
 nos clementiæ consideratione, & in vasta hac so-
 litudine tanquam munitissimo propugnaculo se-
 curus

Hæc aliâque suavisima sanè consolationis verba vir sanctus cùm dixisset : Ecce, inquit, Paphnuci Pater, hodie & corporis huius ergastulo à Domino vocor : adestatim insitæ pietatis & admirandæ religionis documenta præbens placidissimè corporeis vinculis solutus, in cælum Angelorum comitatus obsequio, quâ suavisissimo cantu eum prosequebantur, immigravit.

MARTYRIVM S. AQVILINÆ VIRGINIS.
ex ea que est apud Metaphrasten.

Iunii 13.

Aquilinæ
patria & pa-
rentes.

Volusianus
erudelis Pa-
lestinæ Præ-
sæus.

Aquilina
fœminas
piè prouo-
cat ad fidè.

IN vrbe Palestinæ regionis, quæ Biblos dicebatur, inter alios insigni pietate viros, qui ab ipsis Apostolis Christi cognitione imbuti fuerant, Entelmus sacro matrimonij vinculo alligatus, Aquilinam genuit, puellam egregijs sanè Christianæ virtutis trophæis inclytam. Cùm enim Volusianus, Diocletiani Imperatoris anno septimo, prouinciæ Palestinæ administrationem accepisset, homo nefarius, vt terreni Imperatoris oculis placeret, eiusque animum grato obsequio sibi deuinciret, inaudita quadam tyrânide omnes pietatis cultores persecutus est. Cùmque multi admirandæ animi fortitudine certamina maxima sustinerent, Aquilina nullo modo Christianæ pietati pro sua parte defuit; sed quotidie, quascunque poterat virgines & matronas, ad suum colloquium pertrahebat: eisque & Christianæ religionis præstantiam & impium idolorum cultum ardentè sanè exponebat. Hæc cùm fortè Nicodemus quidam audiret, statim ad Proconsulem detulit, Aquilinam, spreto Imperatorum edicto, Christianam religionem colere, & diabolica fraude multas virgines matro-

nasque